

VOLDA KOMMUNE
Landbruksavdelinga
6100 VOLDA

Landbruks- og matdepartementet
Akersgta. 59
Postboks 59 Dep.
0030 OSLO

Landbruks- og matdep.	
Saksnr.: 2006/143	Boknr.: 239
Mottatt: 14 JUN 2006	MP/SDD
Saksbeih: MBB	Ark: 713
Kopi:	AVSNT:

VOLDA, 09.06.2006

Vår ref
SD-06/00924

Løpenr.
004650/06

Arkivkode
V4

Dykkar ref.

MELDING OM POLITISK VEDTAK - FORSLAG TIL ENDRING ... VETERINÆRAR OG ANNA DYREHELSEPERSONELL. HØYRINGSUTTALE

Vi melder med dette frå at KOMMUNESTYRET den 01.06.2006 hadde føre ovannemnde som sak 0042/06, der det vart gjort slikt vedtak:

Volda kommune meiner at staten framleis må ha det overordna ansvaret for å sikre ei landsdekkjande dyrehelseteneste.

Kommunen meiner vidare at staten framleis skal ha plikt til å etablere klinisk vakt for dyrehelsepersonell.

Saksutgreiinga med vedlegg følgjer vedlagt.

Med helsing

Volda kommune, Servicekontoret
Anne-Karin Egseth
Anne-Karin Egseth
sekretær

Kopi til:

Veterinærvakta i Ørsta og Volda v/Olav Hauso
Voldavegen 2
6100 VOLDA
Landbrukskontoret her

Postadresse:	Telefon:	Telefaks:	Org. nr.	939 760 946
Stormyra 2	70 05 87 90	70 05 87 01	Postgiro skatt	0827.5915190
6100 VOLDA	(dir.innval til saksh.)	70 05 87 51	Bankgiro	3991.07.81727
		70 05 88 71		
Gateadresse:		70 05 88 56		
Stormyra 2		70 05 87 91		

SAMLA SAKSFRAMSTILLING

Arkivsak: 06/00924

FORSLAG TIL ENDRING AV LOV 15. JUNI 2001 NR. 75 OM VETERINÆRAR OG ANNA DYREHELSEPERSONELL. HØYRINGSUTTALE

Sakshandsamar:	Steinar Drabløs	Arkiv: V4
Saksnr.:	Utval	Møtedato
0050/06	FORMANNSKAPET	22.05.2006
0042/06	KOMMUNESTYRET	01.06.2006

SAKSFRAMLEGG

Sakshandsamar:	Steinar Drabløs	Arkiv: V4
Arkivsaksnr.:	06/00924	

FORSLAG TIL ENDRING AV LOV 15. JUNI 2001 NR. 75 OM VETERINÆRAR OG ANNA DYREHELSEPERSONELL. HØYRINGSUTTALE

ADMINISTRASJONEN SITT FRAMLEGG TIL VEDTAK:

Volda kommune meiner at staten framleis må ha det overordna ansvaret for å sikre ei landsdekkjande dyrehelseteneste.

Kommunen meiner vidare at staten framleis skal ha plikt til å etablere klinisk vakt for dyrehelsepersonell.

Samandrag:

Landbruks- og matdepartementet legg opp til at kommunene skal overta ansvaret for dyrehelsetenesta og ansvar for klinisk veterinærsvakt. For å gjennomføre dette må lov 15. juni 2001 nr. 75 om veterinærer og anna dyrehelsepersonell endrast. Forslaget til endring er no ute på høyring. Kommunen er høyringsinstans. Forslaget er vurdert som negativt for kommunen, og ein går imot endringa.

Saksopplysningar:

Lov 15. juni 2001 nr. 75 om veterinærer og anna dyrehelsepersonell er det lovmessige grunnlaget for veterinærarbeid i heile landet. To paragrafar i lova er sentrale for fordelinga av ansvaret for å sikre tilgangen til landsdekkjande dyrehelseteneste og likeeins at det for heile landet er oppretta klinisk vakt for dyrehelsepersonell. Etter § 1 i gjeldande lov har **staten** det overordna ansvaret for å sikre ein landsdekkjande dyrehelseteneste. I § 26 står det at **staten** har plikt til å etablere klinisk vakt for dyrehelsepersonell i alle deler av landet.

Landbruks- og matdepartementet ser at strukturendringar og økonomiske forhold i landbruket svekkjer det økonomiske grunnlaget for klinisk vaktteneste i deler av landet. Departementet vurderer dette til å kunne føre til at det vert mindre attraktivt for veterinærer å satse i utkantane. Dette vil vidare svekkje grunnlaget for husdyrhald og gjere beredskapen mot alvorlege smittsomme dyresjukdomar dårlegare,- og det vert mindre fokus på forebyggjande helsearbeid.

For å løyse desse problema sette departementet i mars 2004 ned eit eige utval (Sagelvmo-utvalet). Sagelvmo-utvalet si innstilling kom i september 2004. Utvalet tilrår at problema vert løyste på fylgjande måte (sitat):
"Utvalget mener at de utfordringer en står overfor med hensyn til å få en tilfredstillende veterinærdekning i alle deler av landet best kan løses ved at tilgang på kliniske veterinærtjenester gjøres om til et kommunalt ansvar. Utvalget tilrår derfor at kommunene gis ansvar for at det finnes en tilfredstillende veterinærdekning. Utvalget mener det i den sammenheng vil være nødvendig at også det statlige ansvaret for den kliniske veterinærsvakten legges til kommunal sektor".

Departementet har vurdert innstillinga frå utvalet og ynskjer å gjennomføre hovedkonklusjonane. Dette er ein reform som krev endringar i dyrehelsepersonellova. § 1 og § 26 må endrast slik at ansvaret vert overført frå stat til kommune.

Endringane:

§ 1 andre ledd vert oppheva

Ny § 3 a. Kommunens ansvar

Kommunen skal sørge for tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell.

Reforma er tenkt finansiert ved at kostnaden ver innlemma i rammetilskotet til kommunane.

Vurderingar:

I samband med at ansvaret for veterinærtilbodet er tenkt flytta frå staten til kommunene vert det slutt på at veterinærane har plikt til å delta i vaktordning. Det er då rimeleg å anta ta vaktordninga på sikt ver dårlegare enn no. Dette vil presse allereie hardt pressa husdyrhaldarar, og vil kunne svekke husdyrmiljøet i bygdene, noko som er uheldig for Volda som husdyrkommune. Kostnadane med overtakinga er ikkje utgreidde, men ordninga er tenkt finansiert gjennom auke i rammetilskotet. Dersom kommunen vel å vidareføre dagens nivå på tenesta vil dette på sikt kunne føre til ekstra kostnader for kommunen. Særleg med bakgrunn i sakene om alvorleg farlege bakteriar på avvege (t.d. e-coli saka) er det uheldig å legge opp til ei ordning som svekkar førstelineberedskapen. Departementet og Den Norske Veterinærforening har no etter lang uro inngått avtale om ny vaktordning. (Gjeldande frå 1. juli 2006) Det synest underleg at denne no skal forkastast nesten før den har kome i gang. Diverre kjem denne uttalen nokre dagar etter høringsfristen (15. mai), men vil likevel bli medteken i høringa.

Helse- og miljømessige konsekvensar av saka:

Det er fare for at endringa vil kunne medføre dårlegare beredskap mot smittsomme sjukdomar. Husdyrhaldarar vil oppleve det som auka stress at staten fråskriv seg ansvaret for dyrehelsetenesta.

Økonomiske konsekvensar av saka:

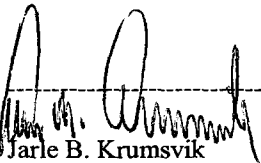
Med nye plikter fyl det nye kostnader. Det er tenkt at dette skal kompensert ved auka rammetilskot. Dei økonomiske konsekvensane er elles ikkje utgreidde, og vil avhenge av kva nivå tilbodet får.

Konklusjon:

Ein vurderer det som uheldig at ansvaret med å sikre dyrehelsetenesta vert overført til kommunen. Etter vårt syn må staten også framleis ha plikt til å etablere klinisk vakt for helsepersonell.

Vedlegg:

1. Høring av forslag til endring av lov 15. juni 2001 nr. 75 om veterinærer og annet dyrehelsepersonell
2. Fråsegn får Olav Hauso i høve kommunal overtaking av veterinærvakt

Jarle B. Krumsvik
Adm.sjef

Utskrift til: Landbruks- og matdepartementet

Akersgata 59 (R5)

Postboks 59, Dep

0030 OSLO

Saksprotokoll

Utval: FORMANNSKAPET
Møtedato: 22.05.2006
Sak: 0050/06

Arkivsak: 06/00924
Tittel: FORSLAG TIL ENDRING AV LOV 15. JUNI 2001 NR. 75 OM
VETERINÆRAR OG ANNA DYREHELSEPERSONELL.
HØYRINGSUTTALE

Tilråding til kommunestyret:

*Volda kommune meiner at staten framleis må ha det overordna ansvaret for å sikre ei landsdekkjande dyrehelseteneste.
Kommunen meiner vidare at staten framleis skal ha plikt til å etablere klinisk vakt for dyrehelsepersonell.*

Behandling:

Arild Iversen kom med fylgjande framlegg:

Formannskapet sluttar seg til høyringsforslaget frå Landbruks- og Matdepartementet.

Røysting:

Ved alternativ røysting mellom administrasjonen si tilråding og Arild Iversen sitt framlegg, fekk administrasjonen si tilråding 5 røyster og vart vedteke. Framlegget frå Iversen fekk 4 røyster og fall.

Saksprotokoll

Utval: KOMMUNESTYRET
Møtedato: 01.06.2006
Sak: 0042/06

Arkivsak: 06/00924
Tittel: FORSLAG TIL ENDRING AV LOV 15. JUNI 2001 NR. 75 OM
VETERINÆRAR OG ANNA DYREHELSEPERSONELL.
HØYRINGSUTTALE

Vedtak

*Volda kommune meiner at staten framleis må ha det overordna ansvaret for å sikre ei landsdekkjande dyrehelseteneste.
Kommunen meiner vidare at staten framleis skal ha plikt til å etablere klinisk vakt for dyrehelsepersonell.*

Behandling:

Jan Heltne kom med fylgjande framlegg:

Formannskapet sluttar seg til høyringsforslaget frå Landbruks- og Matdepartementet.

Røysting:

Ved alternativ røysting mellom formannskapet si tilråding og framlegget frå Jan Heltne fekk formannskapet si tilråding 17 røyster og vart vedteke. Framlegget frå Jan Heltne fekk 9 røyster og fall.

DET KONGELIGE
LANDBRUKS- OG MATDEPARTEMENT

VOLDA KOMMUNE	
Loep nr.	Shs
21 FEB. 2006	
Ar/Saknr	
Ark.no du P	
Ark.no du S	
Kassasjonsår	Gradering

Høringsinstansene i følge vedlagte liste

Deres ref

Vår ref
200600143

Dato
15.02.06

Høring av forslag til endring av lov 15. juni 2001 nr. 75 om veterinærer og annet dyrehelsepersonell

Landbruks- og matdepartementet oversender vedlagte høringsforslag til endringer i lov 15. juni 2001 nr. 75 om veterinærer og annet dyrehelsepersonell.

Det er behov for lovendringer i forbindelse med planlagt etablering av kommunalt ansvar for å sørge for tilfredsstillende tilgang på dyrehelsepersonell og samtidig blir det kommunene som får ansvar for klinisk veterinærsvakt.

Etter lovens § 1 annet ledd er det i dag staten som har det overordnede ansvaret for å sikre en landsdekkende dyrehelsetjeneste. Departementet ønsker at kommunene fra 2007 skal sørge for tilfredsstillende tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell. For at det skal bli mulig, må lovens § 1 annet ledd oppheves. Samtidig foreslås det en ny bestemmelse i § 3 a om kommunens ansvar.

Bestemmelsene i lovens § 26 om klinisk vakt regulerer dagens ordning der staten har ansvaret og gir samtidig bestemmelser for forhandlingene med yrkesorganisasjonene. I praksis har yrkesorganisasjonene vært Den norske veterinærforening og den kliniske vakten har rettet seg mot landdyr. Den type lovregulering bør ikke videreføres overfor kommunene. Departementet foreslår derfor at § 26 oppheves.

Vaktordningen har ikke omfattet akvakulturdyr i industrielt oppdrett. Det vurderes heller ikke som aktuelt i den nye ordningen.

Postadresse

Kontoradresse

Telefon
22 24 90 90
Org no.
972 417 874

Telefaks
22 24 95 59

Saksbehandler
Marit Bergliot Braathen
22 24 91 12

For nærmere detaljer viser vi til vedlagte lovendringsforslag.

Departementet ber om at eventuelle merknader til lovutkastet innen 15. mai 2006.

Med hilsen

Thordis Lecomte
fung. avdelingsdirektør

Marit Bergliot Braathen
rådgiver

Vedlegg 2

Høringsliste for endring av lov 15. juni 2001 nr. 75 om veterinærer og annet dyrehelsepersonell

Departementene

Landets kommuner

Den norske veterinærforening, Postboks 6781 St. Olavs plass, 0130 OSLO
Dyrebeskyttelsen i Norge, Karl Johansgt. 6, 0154 OSLO
Dyrevernalliansen, Brenneriveien 7, 0182 OSLO
Fiskeri og Havbruksnæringens Landsforening, Bontelabo 2, 5003 BERGEN
Tekna – Teknisk- naturvitenskapelig forening, Postboks 2312 Solli, 0201 OSLO
Fiskeridirektoratet, Postboks 185 Sentrum, 5804 BERGEN
Fjørfebransjens landsforening, Postboks 6279 Etterstad, 0165 OSLO
Helsetjenesten for storfe, Postboks 58, 1432 ÅS
Helsetjenesten for svin, Postboks 8156 Dep., 0033 OSLO
KS, Postboks 1378 Vika, 0114 OSLO
Mattilsynet, Hovedkontoret, Felles Postmottak, Postboks 383, 2381 BRUMUNDDAL
NOAH –for dyrs rettigheter, Osterhaugsgt. 12, 0183 OSLO
Norges Bondelag, Schweigaardsgt. 34c, 0191 OSLO
Norges pelsdyravlslag, Postboks 145 Økern, 0509 OSLO
Norges veterinærhøgskole, Postboks 8146 Dep., 0033 OSLO
Norsk bonde- og småbrukarlag, Øvre Vollgate 9, 0158 OSLO
Norsk Fjørfeavlslag, Postboks 73, 1430 ÅS
Norsk Huskattforening, Ragnhild Schibbyes vei 36, 0968 OSLO
Norsk Kennel Klub, Nils Hansensvei 20, 0667 OSLO
Norsk sau- og geitagslag, Postboks 2323 Solli, 0201 OSLO
Norske sjømatbedrifters landsforening, Dronningens gate 7, 7011 TRONDHEIM
Rådet for dyreetikk, v/Cecilie Meidell, Arnemoveien 6, 2500 TYNSET
Statens landbruksforvaltning, Postboks 8140 Dep., 0033 OSLO
Universitet for miljø- og biovitenskap, 1432 ÅS
Universitetet i Bergen, Professor Keyers gate 8, 5007 BERGEN
Universitetet i Tromsø, 9037 TROMSØ
Veterinærinstituttet, Postboks 8156 Dep., 0033 OSLO

Høringsnotat om endring av lov 15. juni 2001 nr 75 om veterinærer og annet dyrehelsepersonell

1. Innledning

Lov 15. juni 2001 nr. 75 om veterinærer og annet dyrehelsepersonell (dyrehelsepersonelloven) danner det lovmessige grunnlaget for veterinærvirksomhet i Norge.

Loven fastsetter både bestemmelser om dyrehelsepersonellens yrkesutøvelse og bestemmelser som angår tilgjengelighet av tjenester fra slikt personell. Landbruks- og matdepartementet er opptatt av at bestemmelser som angår tilgjengelighet av tjenester for brukerne forvaltes så nær brukerne som mulig.

Det økonomiske grunnlaget for klinisk veterinærtjeneste er svekket i deler av Norge. Med klinisk veterinærtjeneste forstås tjenesteyting fra selvstendig næringsdrivende veterinærer til dyreeiere.

Det svekkede økonomiske grunnlaget for slike tjenester skyldes blant annet strukturendringer og økonomiske forhold i landbruket, samt forbedringer i den norske dyrehelsen med påfølgende redusert antall veterinærbehandlinger. Bortfall av distriktsveterinærordningen og reduksjon av ulike frivillige kommunale ordninger som ansettelse, driftstilskudd, kontortilskudd og reisestøtte, er også viktig i denne sammenhengen. Samtidig har utviklingen i akvakulturnæringen og smådyrholdet økt behovet for private veterinærtjenester innen disse fagfeltene.

Svekket økonomisk grunnlag for klinisk veterinærtjeneste gjør det mindre attraktivt for veterinærer å etablere seg i flere distrikter. Dette kan føre til mindre fokus på forebyggende helsearbeid og dårligere beredskap mot alvorlige smittsomme dyresykdommer. Manglende tilgang på kliniske veterinærtjenester kan i neste omgang gi svekket grunnlag for husdyrhold.

For å møte disse utfordringene satte Landbruksdepartementet i mars 2004 ned et utvalg (Sagelvmo-utvalget) som blant annet skulle vurdere hvordan en for veterinært personell kan bidra med offentlige virkemidler, slik at tilfredsstillende veterinærdekning kan opprettholdes i aktuelle områder. Sagelvmo-utvalget avga sin innstilling i september 2004.

I konklusjonen og tilrådingen fra utvalget ble det bl.a. uttrykt følgende:

"Utvalget mener at de utfordringer en står overfor med hensyn til å få en tilfredsstillende veterinærdekning i alle deler av landet best kan løses ved at tilgang på kliniske veterinærtjenester gjøres til et kommunalt ansvar. Utvalget tilrår derfor at kommunene gis ansvar for at det finnes en tilfredsstillende veterinærdekning. Utvalget mener det i den sammenheng vil være nødvendig at også det statlige ansvaret for den kliniske veterinærvakten legges til kommunal sektor. "

Staten har i dag et ansvar for å organisere og finansiere klinisk veterinærvakts på kveld, natt og i helger og høytider. I dag er det både en klinisk veterinærvakts og en spesialvakts for kjæledyr. Den kliniske veterinærvakten har i praksis ikke omfattet akvakulturdyr i industrielt oppdrett og det vurderes heller ikke som aktuelt at fremtidige ordninger skal ta hånd om behovene i slikt oppdrett. Vaktordningene er omtalt i St. prp. nr. 47 (2004-2005) og har nylig blitt gjennomgått av et utvalg nedsatt av Landbruks- og matdepartementet sommeren 2005.

Utvalget avga sin innstilling 14. desember 2005. Flertallet i dette utvalget anbefalte at den kliniske veterinærvakten bør styrkes i forhold til dagens nivå, og at det heretter kun bør være en ordning for klinisk veterinærvakt som bør omfatte akutte behov for kvalifisert bistand til alle dyrearter. Landbruks- og matdepartementet har på grunnlag av utvalgsanbefalingen sagt opp avtalen om spesialvakt for kjæledyr. Det vil derfor kun være en generell klinisk vaktordning som kan ta hånd om både dyr i landbruket samt hobby- og kjæledyr som vil være i drift når kommunene overtar ansvaret.

Ansvar for tiltak mot smittsomme dyresykdommer og oppfølging av dyrevernsaker følger av annet lovverk (matloven og dyrevemloven). Forvaltning av disse oppgavene omfattes ikke av den foreslåtte ansvarsoverføringen, og vil fortsatt bli ivaretatt av Mattilsynet. Veterinærer har en generell plikt til å rapportere om smittsomme sykdommer som de kommer over i sitt virke, til Mattilsynet. Muligheten for å få tak i veterinær er i så måte av betydning for beredskapen mot alvorlige smittsomme dyresykdommer.

2. Bakgrunn for endringsforslaget

Departementet har vurdert innstillingen fra Sagelvmo-utvalget og ønsker å følge opp hovedkonklusjonene i innstillingen, jf også omtale i St. prp. nr. 60 (2004-2005) og i St. prp nr. 1 (2005-2006) fra Landbruks- og matdepartementet.

Endringsforslaget innebærer at ansvar for nødvendige tiltak for tilgjengelighet av tjenester fra dyrehelsepersonell (i dag i praksis kliniske veterinærtjenester) legges til kommunal sektor og omfatter hele landet. Kommuner i de områder der det markedsmessige grunnlaget for veterinær virksomhet ikke er tilstrekkelig, må etablere ordninger som sikrer tilfredsstillende tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell. Samtidig overføres ansvaret for klinisk veterinærvakt til kommunal sektor.

Sagelvmo-utvalget skrev følgende om lokal tilpassning og interkommunalt samarbeid:
"Arbeidsgruppen mener de enkelte kommunene vil være de beste til å vurdere hvordan tilfredsstillende klinisk veterinærdekning skal opprettholdes i området. Arbeidsgruppen mener derfor at kommunene bør gis stor frihet i hvordan de velger å benytte de økonomiske midlene som stilles til rådighet. Eksempelvis kan det tenkes tilsatt kommuneveterinærer i hele eller delte stillinger i noen kommuner, mens andre kommuner ser det som mest hensiktsmessig å yte driftstilskudd til veterinærer i området. I tråd med de eksisterende veterinærområder bør de respektive kommuner oppfordres til et utstrakt interkommunalt samarbeid for å best mulig utnytte de økonomiske ressurser som gjøres tilgjengelig for klinisk veterinærtjenester."

Forslaget som innebærer en forvaltningsmessig reform, vil kreve endringer i dyrehelsepersonelloven. Både formålsparagrafen, § 1 og § 26 om klinisk vakt må endres. Kommunene kan ikke gis nye plikter uten hjemmel i lov. Det foreslås derfor en ny paragraf som regulerer kommunens ansvar.

3. Nærmere om lovforslaget

*§ 1 annet ledd
Oppheves.*

Ny § 3a. Kommunens ansvar

Kommunene skal sørge for tilfredsstillende tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell.

Gjeldende rett

I nåværende annet ledd i formålsparagrafen (§ 1) står det at staten har det overordnede ansvaret for å sikre en landsdekkende dyrehelsetjeneste. Staten har i praksis fulgt opp ansvaret ved å organisere klinisk veterinærvakttjeneste i alle deler av landet. I tillegg har staten gjennom Mattilsynet ansvar for forvaltning av offentlige bestemmelser vedrørende dyrehelse og dyrevelferd, men slike tiltak er regulert i annen lovgivning og faller således utenom det som reguleres av denne bestemmelsen.

Statens ansvar etter formålsparagrafen ligger på et overordnet plan og medfører ikke detaljansvar eller direkte ansvar for veterinærdekningen i et enkelt område av landet. Formålsparagrafen medfører heller ikke at staten har ansvar for konkrete enkeltsaker. Statens ansvar i formålsparagrafens annet ledd er derfor i første rekke blitt knyttet til den landsdekkende kliniske vaktordningen som er regulert i lovens § 26.

Departementets forslag

Departementets forslag om å oppheve § 1 annet ledd og fastsette ny § 3a. innebærer at statens ansvar blir overført til kommunene. De vil få ansvar for å sørge for tilfredsstillende tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell. Kommunene får et utvidet ansvar i forhold til det ansvaret staten har i dag i og med at det ikke blir omtalt som et overordnet ansvar. Ansvar blir mer direkte ved at det blir knyttet til en plikt for kommunen til å sørge for tilfredsstillende tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell. De økonomiske og administrative konsekvensene av bestemmelsen for kommunene er nærmere omtalt i pkt. 4. Hvordan kommunene skal sørge for tilfredsstillende tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell, vil det være opp til de enkelte kommunene å bestemme. Videre vil det være opp til kommunen å vurdere hva som er en tilfredsstillende tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell. I en vurdering av hva som er en tilfredsstillende tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell, må det tas hensyn til hva som kan anses som forsvarlig reiseavstand/reisetid for å kunne betjene brukernes behov for kvalifisert bistand fra dyrehelsepersonell.

For at det skal kunne være en tilfredsstillende tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell, må tjenesten også omfatte en døgnkontinuerlig tilgang på en slik tjeneste. Departementet viser til at næringskomiteen i Innst. S. nr. 180 (2004-2005) bl.a. uttalte at: "Den kliniske veterinærvakten er samfunnets sikkerhetsnett for å sikre at det er tilgang på veterinærtjenester. For bønder er det helt grunnleggende at dyr kan få behandling innen rimelig tid og dermed unngå unødvendig lidelse." Departementet legger derfor til grunn at kommunens ansvar for å sikre døgnkontinuerlig tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell normalt må ivaretas gjennom en organisert vaktordning.

Ved at kommunene får ansvar på dette området, legges ansvaret nær brukerne og de faktiske behovene. De lokale behovene bør dermed kunne bli løst på en god måte ut fra de stedlige forholdene.

Forholdene rundt i landet er svært forskjellige når det gjelder hvor god dekning det er av dyrehelsepersonell. Befolkningstetthet, avstander, transportforhold, antall og typer husdyrbruk og dyrehold har innvirkning på grunnlaget for at dyrehelsepersonell etablerer seg i et område og hvor mange etableringer det er muligheter for. Tiltak fra kommunens side for å sørge for tilfredsstillende tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell (på dagtid) vil primært være nødvendig der behovet for dyrehelsetjenester ikke er stort nok til etablering av en bærekraftig veterinærpraksis.

Når det gjelder akvakulturnæringen, har denne i dag regelverkskrav om å gjennomføre risikobasert helsekontroll og om å varsle og gjennomføre helsekontroll ved tilfeller av forøket dødelighet eller mistanke om sykdom. Dette gjør at de aller fleste akvakulturanlegg på egenhånd har inngått avtaler med eller har ansatt veterinærer eller fiskehelsebiologer som kan utføre nødvendige helsekontroller. I dagens situasjon vil derfor den foreslåtte lovendringen ikke få betydning for dyrehelsetjenester til akvakulturnæringen.

Dyreiere rundt i landet vil ha behov for tilgang på dyrehelsepersonells tjenester. Hva som må anses for tilfredsstillende tilgang, vil variere bl.a. ut fra bosted og dyreart. Hvis dyreeieren bor på en øy i havgapet, vil det trolig ta lenger tid å få hjelp enn for en som bor sentralt. Tilgangen til tjenester fra dyrehelsepersonell kan for øyboeren likevel være tilfredsstillende. Et kjæledyr kan fraktes til veterinær, mens det er veterinæren som bør reise til storfe. Hva som vil være tilfredsstillende, vil her også være forskjellig. Kommunene vil i prinsippet stå fritt til å vurdere hvilket nivå de mener er tilfredsstillende tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell, men det må sikre brukerne en forsvarlig veterinærtjeneste bl. a. ut fra reiseavstander og reisetid.

I strøk av landet med god dekning av dyrehelsepersonell, vil kommunens ansvar kun være relatert til tilgang på tjenester (vaktordning) i de tidsrom som ikke kan anses som ordinær arbeidstid for de aktuelle næringsutøverne.

Behovet for at kommunene må bidra for å sikre tilgang til dyrehelsetjenester på dagtid vil være aktuelt i de mindre befolkede områdene av landet med lite dyrehold. Selv om det i kommunen ikke er grunnlag for en full privat dyrehelsepraksis, vil det være behov disse tjenestene for kommunens innbyggere. Etter lovforslaget vil det da være et ansvar som er lagt på kommunen å finne fram til ordninger slik at det er mulig å sikre tilfredsstillende tilgang på dyrehelsetjenester.

Lovforslaget gir rom for ulike tilnæringsmåter for kommunene. Det kan være aktuelt med interkommunalt samarbeid mellom to eller flere kommuner hvis forholdene ligger til rette for en slik ordning. Lovforslaget gir ikke noe pålegg om at den enkelte kommune skal sørge for en tilfredsstillende dyrehelsetjeneste på egenhånd.

Den enkelte kommune kan imidlertid også se seg best tjent med et eget opplegg ved for eksempel å opprette en kommunal stilling for å dekke behov for dyrehelsetjenester. Andre stimuleringsiltak for å tiltrekke seg privatpraktiserende dyrehelsepersonell kan også tenkes. Etableringstilskudd eller driftsstøtte til dyrehelsepersonell kan være aktuelt. Andre ordninger i form av for eksempel rimelige lokaler, tomter, jobbtilbud til andre medlemmer i husstanden og andre økonomiske virkemidler kan også være aktuelt å ta i bruk for å ha tilfredsstillende tilgang på dyrehelsetjenester. Lokale forhold vil avgjøre hva som vil være nødvendig og best for den enkelte kommune. Helt andre virkemidler enn de eksemplene som er nevnt her, kan selvsagt brukes. Det må være opp til den enkelte kommune hvordan de oppfyller sitt ansvar for å sørge for tilfredsstillende tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell. Kommunene kan også ha ulike behov for den kompetansen dyrehelsepersonellet besitter til andre oppgaver i kommunen.

§ 26 Om klinisk vakt oppheves.

Gjeldende rett

Gjeldende dyrehelsepersonellov pålegger staten en plikt til å etablere klinisk vakt for dyrehelsepersonell i alle deler av landet. Departementet er forpliktet til å inngå avtale med

yrkesorganisasjonene etter forhandlinger om organisering og gjennomføring av vaktene samt om godtgjøring/tilskudd for deltakelse.

Som hovedregel skal vakt deltakelse baseres på frivillighet, men loven gir også anledning til å pålegge veterinærer å delta i vaktordningen på det stedet de utfører sin virksomhet dersom en ikke har fått tilstrekkelig personell til å gå frivillig inn i vaktordningen.

På grunn av at dyrehelsepersonelloven gir hjemmel til å pålegge dyrehelsepersonell å delta i vaktordningen, mente næringskomiteens flertall ved behandling av lovproposisjonen i Innst. O. nr. 119 (2000-2001), jf Ot. prp. nr. 52 (2000-2001) at "*aktuelle yrkesorganisasjoner må ha innflytelse på både størrelse på godtgjørelsestilskudd, fordeling av og vilkår for utbetaling. Hvis utøvere innenfor dyrehelsetjenesten skulle kunne bli pålagt vakter med en kompensasjon som er bestemt uten rett til å forhandle, kan dette påvirke dyrehelsepersonellens valg av bo og arbeidssted.*"

Departementets forslag

Moderniseringsdepartementet (nå Fornyings- og administrasjonsdepartementet) har vurdert konkurransebegrensende offentlige reguleringer innen frie yrker, deriblant veterinærene. Etter denne gjennomgangen tilrår Moderniseringsdepartementet at Landbruks- og matdepartementet tar initiativ til å endre dyrehelsepersonelloven § 26. De foreslår at bestemmelsen endres slik at veterinærene gjennom Den norske veterinærforening mister den vetorett de i praksis er gitt gjennom forhandlingene med staten. De tilrår et system der Landbruks- og matdepartementet legger fram et tilbud for kompensasjon for deltakelse i veterinærvakten, som den enkelte veterinær individuelt forholder seg til. Staten kan justere satsene slik at et tilstrekkelig antall veterinærer deltar i vaktordningen.

Departementet foreslår at det ikke lenger lovfestes en hjemmel til å pålegge veterinærer plikt til å delta i vaktordningen. I den grad kommunene vurderer det som nødvendig å sikre at veterinærer vil delta i en vaktordning, kan dette mer hensiktsmessig løses ved at dette avtales mellom kommunen og aktuelt personell.

Departementet ser nødvendigheten av å unngå videreføring av en tilnærmet vetorett for Den norske veterinærforening i forhandlinger ved overføring av ansvar til kommunene.

Kommunene må få en mest mulig fleksibel ordning for å kunne tilpasse ordningene til lokale forhold. Når det ikke lenger er en lovbestemmelse som gir anledning til å pålegge vaktplikt, bortfaller også de argumentene som talte for lovfesting av forhandlinger om organisering og godtgjøring for vakt deltakelsen.

I stedet for detaljerte regler om klinisk vakt, er en overordnet ansvarsbestemmelse å foretrekke. Kommunene står da fritt til å vurdere om de ønsker en avtaleregulering av elementer i vaktordningen eller om de ønsker å tilby veterinærene den godtgjørelsen for deltakelse som er aktuell etter de lokale forholdene. Dette mener departementet det ikke er nødvendig å lovfeste.

Departementet foreslår derfor at den lovbestemmelsen som spesifikt regulerer klinisk vakt oppheves. De hensynene vaktordningen skal ivareta, omfattes av det ansvaret kommunene foreslås gitt etter ny § 3a. til å sørge for tilfredsstillende tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser

Nytt lovbestemt ansvar for å sørge for tilfredsstillende tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell

Dyrehelsepersonellet (veterinærene) yter sine tjenester til brukerne som selvstendig næringsdrivende, slik at betaling for de konkrete tjenestene som blir ytt er et forhold mellom dyrehelsepersonellet og brukeren. For å utjevne kostnadene mellom husdyrbrukere som benytter veterinærtjenester, er det i jordbruksavtalen etablert en tilskuddsordning for reiseutgifter/skyssgodtgjørelse.

De økonomiske og administrative kostnadene for kommunene av det nye lovpålagte ansvaret er derfor knyttet til de tiltakene som må iverksettes for å sørge for tilgjengelighet av de aktuelle tjenestene for brukerne (tilfredsstillende tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell). Materiale innhentet i forbindelse med Sagelvmo-utvalgets arbeid viser at kommunene på det tidspunktet brukte 5-10 mill. kroner til ulike tiltak for å sikre tilgang på kliniske veterinærtjenester. Departementet regner med at det vil bli behov for en viss økonomisk styrking utover de midler som allerede brukes av kommunene på frivillig grunnlag. Dette vil bli nærmere omtalt i kommuneøkonomiproposisjonen som legges fram våren 2006.

Overføring av eksisterende ansvar for klinisk veterinærvakt fra stat til kommune

Det er i 2006 budsjettert med nær 80 mill. kroner til vaktordninger for veterinærer postert på statsbudsjettets kapittel 1115 post 70. Departementet anser at det vil være nødvendig med en moderat økning for å få en ordning for klinisk veterinærvakt som oppleves som tilfredsstillende/forsvarlig.

Både administrasjon av ansvaret for å bidra til tilfredsstillende tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell og administrasjon av en vaktordning for dyrehelsepersonell, vil gi en del administrative kostnader for kommunene. Samtidig vil Mattilsynet bli fritatt fra det ansvaret de har for å administrere dagens vaktordninger for veterinærer. Mattilsynet har anslått sine årlige administrasjonskostnader til 0,5 mill. kroner. Det tas sikte på at nødvendige administrative kostnader i kommunene skal kompenseres i forbindelse med ansvarsreformen.

Regjeringen har en ambisjon om at alle nye oppgaver som pålegges kommunal sektor skal være fullfinansiert. Landbruks- og matdepartementet tar sikte på at både midlene til klinisk veterinærvakt (kapittel 1115 post 70) og midler knyttet til det nye ansvaret for tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell skal innlemmes i rammetilskuddet til kommunene, evt. etter øremerking av tilskuddet i en overgangsperiode. De økonomiske sidene av ansvarsreformen vil bli nærmere omtalt i kommuneproposisjonen som legges fram våren 2006.

Departementet vil i samarbeid med KS beregne de administrative og økonomiske konsekvensene for kommunene, men ser gjerne at høringsinstansene kommenterer disse forholdene spesielt.

5. Høringsfrist

Frist for høringsuttalelser settes til 15. mai 2006.

Utkast til lov om endring av lov 15. juni 2001 nr 75 om veterinærer og annet dyrehelsepersonell

§ 1. Lovens formål
Annet ledd oppheves.

Ny § 3a. Kommunens ansvar
Kommunene skal sørge for tilfredsstillende tilgang på tjenester fra dyrehelsepersonell.

§ 26 Om klinisk vakt oppheves

Veterinærvakta
Voldavegen 2
6150 ØRSTA

 VOLDA KOMMUNE Kultursektor	
Løpe nr.: 003218/06	Shs 55
21 APR. 2006	
År/Saksnr: 06/00924	Dok. nr. 1
Ark. kode P	VY
Ark. kode S	
Kassasjefsa	Gradering

21.04.2006

Volda Kommune
6100 Volda

Fråsegn i høve eventuell kommunal overtaking av veterinærvakt.

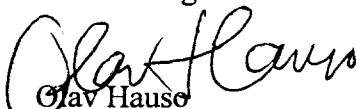
Vi er kjende med at Landbruks- og Matdepartementet har sendt ut på høyring eit forslag om å endre dyrehelsepersonellova. I dette forslaget ligg det ei overføring av ansvaret for veterinærdekning og veterinærvakt til kommunene. Vi er uroa over at ei slik overføring no vil innebere ei svekking av veterinærtilbodet, og tillet oss å peike på fylgjande tilhøve:

- Den einskilde kommunen skal bestemme nivået på veterinærtilbodet.
- Det vert ikkje sett krav om eit forsvarleg og einskapleg vakttilbod i heile landet.
- Kostnadene for kommunene ved ei overføring er ikkje utgreidde.
- Det vert ikkje gjeve garantiar for at kommunene får dekt kostnadene ved vakta.
- Finansieringa skal gjevast som ein del av rammetilskotet, ikkje øyremerkte midlar.
- Det vert ikkje nokon sentral forhandlingspart, kommunen skal tinge med deltakarane i vakta, eventuelt sette ordninga ut på tilbod.
- Den kliniske vakta si rolle i førstelinjeberedskapen mot alvorlege smittsame sjukdommar og i dyrevernsaker vert ikkje nemnt.
- Etter mange års uro, er det no inngått ein avtale mellom LMD og Den Norske Veterinærforening om vaktgodtgjering. Denne tek til å gjelde 1.juli 2006, og vil ikkje ha fått "sett seg" berre på 6 månader.

Dersom forslaget går gjennom, vil det truleg føre til store ulikskapar i veterinærtilbodet og vaktordning kringom i landet. Det vil føre til større uvisse både for dyreeigarar og veterinærar. Vi ser ikkje lyst på ein situasjon der vi kvart år i budsjetthandsaminga må kjempe om kronene mot andre gode formål.

Vi vonar difor at Volda Kommune ikkje vil gå inn for ei kommunal overtaking av den veterinære vaktordninga.

Med helsing

Olav Hause

For Veterinærvakta i Ørsta og Volda